

Evenimente trăite împreună cu profetul Elisei (6)

O odaie de sus pentru proroc

J.T. Mawson

2 Împărați 4, 8-11: *Într-o zi Elisei trecea prin Sunem. Acolo era o femeie bogată. Ea a stăruit de el să primească să mănânce la ea. Și ori de câte ori trecea, se ducea să mănânce la ea. Și a zis bărbatului ei: „Iată știu că omul acesta care trece totdeauna pe la noi, este un sfânt al lui Dumnezeu. Să facem o mică odaie sus cu ziduri, și să punem în ea un pat pentru el, o masă, un scaun și un sfeșnic, ca să stea acolo când va veni la noi.*

O odaie sus pentru omul lui Dumnezeu – Cum se obține prezența permanentă a Domnului

Un nou tablou ne este prezentat. Văduva îndatorată, care a obținut iertarea și a devenit pe deplin liberă, face loc unei femei bogate. Acest tablou ne prezintă un adevăr mare. Noi credincioșii, care odinioară am fost păcătoși îndatorați, prin harul lui Dumnezeu am devenit un popor bogat. Prin credința în Isus Hristos am devenit copii ai lui Dumnezeu. Sper să nu fim mari în ochii noștri, și sper, să nu ne dorim să fim mari în ochii lumii, dar noi suntem mari în ochii cerului. Stă scris: »Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.« (Romani 8, 16-17) Niciun înger nu are un loc așa de înalt ca acesta și niciunul nu poate să aibă pretenții la o menire așa de mare.

Am văzut ieri o mare mulțime de oameni pe stradă, care aștepta pe fiul împăratului, și când acesta a venit, i-au adus omagii cordiale pline de respect. Se cuvenea să facă așa. »Cui datorati cinstea, dați-i cinstea.« El este o persoană mare a țării, și poporul o recunoaște. – Dacă tu sau eu apărem pe stradă, nu-l va interesa pe nimeni. Noi nu avem nici o onoare în această lume, căci noi suntem foarte neînsemnați, sau nu suntem nimic în ochii lor. Însă va veni ziua, când vom intra în posesiunea moștenirii noastre, când ni se vor desface ușile de aur ale Casei Tatălui. Atunci îngerii se vor plasa îndelungul drumului strălucitor și ne vor spune bun venit în casa noastră; nouă, copiilor lui Dumnezeu, care am fost răscumpărați prin sângele scump, și care vom fi duși în slavă. Așa este demnitatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Fie ca drumul nostru pe pământ să fie în unison cu această demnitate. Să trăim așa cum se cuvine să trăiască copiii lui Dumnezeu, care au astfel de izvoare bogate de ajutor, și care au parte de un destin așa de minunat.

Toate acestea le datorăm Domnului nostru, și se cuvine să fim atenți cu El și să luăm seama la dorințele Lui. Ce dorește El de la noi? Mai mult decât orice, El dorește să aibă părtaşie cu noi. Dragostea Lui, așa de gingașă și credincioasă față de noi, nu poate fi satisfăcută de nimic altceva.

Să observăm în textul nostru, că omul lui Dumnezeu a trecut mereu pe lângă casa femeii bogate. Așa face și Domnul. El caută loc în inima și viața noastră. Și Duhul Sfânt a venit să ia din lucrurile lui Hristos și să ni le arate. În felul acesta trece mereu pe lângă noi, ca să câștige un loc pentru Sine în inima

noastră. Vedem aceasta și în Apocalipsa 3: »Iată, Eu stau la ușă și bat«. Domnul Isus spune în legătură cu aceasta: »Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la El, voi cina cu el, și el cu Mine.« Omul lui Dumnezeu nu a cerut de la această femeie să-l primească, dar când ea a stăruiț de el, el a intrat și a mâncat cu ea. S-a spus, și pe drept, că mărimea părtășiei noastre cu Domnul depinde de mărimea dorinței nostre după ea. Dacă stăruiț de El, El nu ne va refuza. Inima Lui dorește după ea, și este o bucurie pentru El, atunci când și inima noastră dorește să-L aibe.

Presupun că aceste vizite ocazionale ale lui Elisei în casa Sunamitei au fost timpuri binecuvântate; și într-o măsură așa de mare, că ea s-a hotărât să nu-l aibe numai ca oaspete, ci ca pe unul care aparține casei, ca oaspete permanent. Și noi, nu am cunoscut noi timpuri de bucurie, atunci când I-am permis Domnului să intre în inimile noastre? L-am căutat în zilele de necaz, și El ne-a înviorat cu mângâierea Sa; atunci când am fost întristați, ne-a îmbărbătat și a transformat plânsul nostru în cântare. A atins inima noastră cu dragostea Sa, și noi ne-am rușinat, că L-am neglijat așa de mult; dar ne-am bucurat de harul Său, care a rămas neschimbat. Astfel de momente au fost scurte probabil, dar am fost fericiți atunci când le-am savurat. El ni le-a dăruit, pentru ca noi să le dorim mai mult și să facem ce a făcut această femeie bogată pentru Elisei.

Ea a zis soțului ei: »Iată, știu că omul acesta, care trece totdeauna pe la noi, este un om sfânt al lui Dumnezeu. Să facem o mică odaie sus cu ziduri, și să punem în ea un pat pentru el, o masă, un scaun și un sfeșnic, ca să stea acolo când va veni.« Constatarea ei a fost bună. Era o femeie cu pricepere. O, dacă noi toți am fi asemenea ei cu privire la relația noastră cu Hristos! Asemenea ei, care a pregătit o locuință pentru Elisei. Să facem loc lui Hristos în inimile noastre! Acolo vrea El să locuiască. Inima este locuința. Probabil ea nu este mare, dar ea poate fi o cameră de oaspeți pentru Domnul slavei. Dar cum poate inima să fie pregătită pentru El? Să facem ce ne învață istoria acestei femei înțelepte.

Ea era o femeie practică și hotărâtă, și nu mă îndoiesc că ea a folosit mătura și a îndepărtat pânzele de păianjen, care s-au țesut repede în noua locuință. Ea a îndepărtat tot ce nu se potrivea oaspetelui dorit. Verifică-te în privința aceasta, creștin drag! »Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă.« Dar dacă ne-am părăsit dragostea dintâi, atunci se vor furișa în curând lucruri în inimă, care sunt în totală opoziție cu natura nouă, pe care am primit-o. Acestea trebuie măturate, căci tot ce nu corespunde noii creații, împiedică pe Domnul să locuiască în inima ta. Și dacă L-ai fi văzut trecând pe lângă tine și ai fi primit o rază a slavei Sale, atunci ai fi înțeles că lucrurile pe care le ai sunt numai gunoaie și mizerie, și atunci ți-ai fi dorit să scapi de ele. Probabil că ai încercat deseori să renunți la obiceiurile rele, la lucrurile despre care ști că nu sunt bune, dar nu ți-a fost posibil până când această stare te-a adus la deznădejde.

Și eu cunosc astfel de experiențe și știu ce ai tu nevoie: să privești la cruce, unde Isus S-a dat pe Sine Însuși, ca să te elibereze de tine însuși. Tu ai nevoie de această privire înapoi la cruce, și apoi de una înainte, spre slava în care El a intrat. Duhul Sfânt, care locuiește în noi, te poate ajuta în ambele cazuri, și El îți va da și puterea, ca să devii asemenea lui Hristos. Sub impresia creată de crucea Domnului nostru Isus Hristos și prin puterea Duhului Sfânt devenim capabili să condamnăm și să dăm la o parte din viața noastră tot ce este împotriva lui Hristos, și cel mai bun și necesar dintre toate este că noi învățăm să dăm la moarte eul păcătos.

Domnul Însuși vrea să ne ajute, dacă ne predăm fără rezerve în mâinile Lui și ne însușim cuvintele lui David: »Cercetează-mă, Dumnezeuule, și cunoaște-mi inima. Vezi dacă sunt pe o cale rea.« - Doamne, ia-Ți lumina Ta și mergi prin toate încăperile vieții mele, de la cele mai de sus din turn și până la cele mai de jos, din beci. Luminează cele mai ascunse colțuri și arată-mi lucrurile așa cum le vezi Tu!

Ajungem acum la mobilarea locuinței. În acea cameră, pe care femeia înțeleaptă a pregătit-o pentru Elisei, ea a pus un pat, o masă, un scaun și o lampă. Patul este locul de odihnă. Aceasta ne amintește de cuvintele: »Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.« Jugul Domnului înseamnă supunere sub voința Sa sfântă, care este bună, desăvârșită și plăcută. El nu este împotriva noastră, ci pentru noi, și dacă ne predăm Lui, atunci împotrivirea lăuntrică și lipsa de odihnă face loc adevăratei odihne și adevăratei păci. Și în măsura în care noi învățăm de la El, să fim blânzi și smeriți cu inima, în aceeași măsură nu ne va mai neliniști invidia, suspiciunea și ambiția pe care oameni le stârnesc și care îi fac nefericiți. Noi trebuie să ne predăm, pe noi și interesele noastre, în mâinile lui Dumnezeu. În încrederea în El găsim odihnă. Aceasta este cel mai important. Fără aceasta nu există o locuință potrivită pentru Domnul. Dar într-o inimă, în care locuiește liniștea, El Își găsește plăcerea.

După aceea urmează masa. Aceasta vorbește despre părtășie. Domnul spune: »Voi cina cu el.« El dorește să ia parte la împrejurările noastre din viață, atât la bucuriile noastre, cât și la necazurile noastre, căci El ne iubește și îngrijește de noi, fiind Prietenul nostru cel mai bun și cel mai credincios. El vrea să ne dea mângâiere și har în toate împrejurările noastre, dar El dorește totodată să ne facă parte de ceea ce-I aparține. Vrea să mâncăm cu El, vrea ca noi, ca prieteni ai Lui, să avem părtășie cu El în lucrurile Lui. O inimă care are liniște cu sine însuși este liberă să aibă părtășie cu El și să se desfăteze în El.

Urmează scaunul, pe care să nu-l trecem cu vederea. Maria și-a înțeles rostul, căci ea a stat deseori la picioarele lui Isus și asculta cuvintele Lui. Și noi putem să rămânem în părtășie cu El, dacă stăm mereu la picioarele Lui și învățăm de la El. Vechea lipsă de liniște va apare din nou, dacă neglijăm aceasta. Dacă stăm deseori la picioarele Lui și rămânem în El, și cuvintele Lui rămân în noi, atunci vom întreba ce voiește El; căci ascultarea de Cuvântul Său și vorbirea cu El prin rugăciune merg împreună. Stând la picioarele Lui învățăm de la El, și cu cât mai des are loc aceasta, cu atât mai mult Îl vom iubi, și El a zis: »Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el.« Locuința nu va rămâne nelocuită, dacă ne arătăm dragostea pentru Domnul prin ascultarea și păzirea Cuvântului Său.

Acolo va mai fi și un sfeșnic. Trupurile noastre vor fi pline de lumină și nu vom mai avea nicio parte întunecată. Sinceritatea și adevărul ne vor caracteriza și noi vom lumina pentru El, Cel care locuiește în inimile noastre. Lumina, care a putut să lumineze înăuntrul nostru, va lumina din noi spre în afară.

În această casă curată și mobilată a venit omul lui Dumnezeu și a dormit acolo, iar sunamita a fost o femeie fericită și onorată. Fie ca înțelesul spiritual al acestui tablou din Vechiul Testament să devină realitate în viața fiecăruia din noi.